

FAIK BAYSAL

MADAM
BAMBU

ROMAN

Faik Baysal
MADAM
BAMBU

Can Yayınları: 1660
Türk Edebiyatı: 477

© Faik Baysal, 2002
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2002

1. basım: 2002
2. basım: Ağustos 2007

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Nurten Sönmezcan

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-0197-9

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Faik Baysal
MADAM
BAMBU

ROMAN

CAN YAYINLARI

FAİK BAYSAL'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

SARDUVAN / *roman*
KIRMIZI SARDUNYA / *öykü*
ELLERİ SESİNİN RENGİNDEYDİ / *öykü*
DRİNADA SON GÜN / *roman*
REZİL DÜNYA / *roman*

Faik Baysal, 1922'de Adapazarı'nda doğdu. Çeşitli liselerde Fransızca ve İngilizce öğretmenliği yaptı. Gazetelerde, dergilerde çalıştı. İkinci Dünya Savaşı boyunca yedek subay olarak orduda görev aldı. Başından sonuna kadar Meydan Larousse'un çalışmalarına katıldı. İlk romanı *Sarduwan*'ı 1944 yılında yayınladı. Arkasından çok sayıda şiir, öykü ve roman yazdı. *Sarduwan*'la Orhan Kemal Roman Armağanı'nı, *Sancı Meydanı*'yla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı. Faik Baysal, 2002 yılında aramızdan ayrıldı.

*Hayallerimin yattığı içimdeki
mezarlığa gömün beni de.*

Aylar oldu, geceleri uyuyamıyorum. Öyle hasta filan da değilim. Belki aldaniyorum. Bu sabah oramı buramı didik didik etmekten kendimi alamadım. Hiçbir yerimde ağrıya sızıya benzer bir şey bulamadım. Kendimi vicdan azabından kıvranan bir suçlu da hissetmiyordum. Ne bir şey çalmış ne de birini öldürmüştüm. Halkın küfür yağmuruna tuttuğu bir Mercedes'im, havuzlu bir villam da yoktu. Bugüne kadar yabancı bir paket sigara bile içmemiştim. Beni lüks lokantalardan birinde yarı çıplak bir kadınla birlikte viskimi yudumlariken de gören olmamıştı. Müvekkilini satan bir avukat, bankaları hortumlayan saygın bir işadamı, halkı kandıran bir politikacı, ihalelere fesat karıştıran bir bürokrat da değildim. Ne diye dövünüp duruyordum öyleyse? Bu anlamsız tedirginliğim işkenceye dönüşür gibi olunca tıptan birden umudumu kestim, üfürükçülerin kapısını çalmak zorunda kaldım. İki kez kurşun döktürdüm başıma. Şakaklarım daha beter zonklamaya başladı. Yarı belinden aşağısı tutmayan, peygamber soyundan geldiğini söyleyen biri ağzımı açıp uzun uzun küçük dilime üfledi. Hemen sakal bırakmamı, on gün süreyle her gece yarım saat aya bakmamı, bir örümcek ölüsünü beze sarıp muska gibi boynuma asmamı tembih etti. Bunları yapmazsam iki aya varmadan ölecektim. Bırakın iyileşmeyi, büsbütün uyu-

yamaz oldum. Yine de sersemlikten vazgeçmedim. Yarım bardak eşek çişini bile tiksine tiksine içtim. Günlerce kustum, içim dışıma çıktı. Bu kez sapıtmaya başladığım korkusuna kapıldım. Bir gün sabrım iyice tükendi. Bilim dünyasında derdime derman aramaya çıktım yine. Haziran ortalarıydı. Güneş otu suyu yakıyordu. Ara sıra çayını içtiğim bir kahvecinin çok övdüğü bir ruh hastalıkları uzmanına gittim. Bu doktoru bana daha önce bir dostum da salık vermişti. Bekleme odasında hemen hemen kimse yoktu daha. Soluksuz kalıveren bir kertenkeleye dönüşen bir emeklinin Sosyal Sefaletler Kurumu'na kustuğu küfürlerini, ne yalan söyleyeyim, büyük bir zevkle dinledim. Benim yerime bozuk düzene veryansın etmesi çok hoşuma gitti. En azından eşek çişini kustuğum günkü kadar rahatladım. Çok geçmeden her şeyi unuttur gibi oldum. Hiç beklemediğim bir anda kapı açıldı. Sekreter usulca yanıma geldi. Başım döndü birden. Çarpıldım, yandım, tutuştum. Bir insan bu kadar güzel olabilirdi. Kusursuz yüzü bir avuç mermer köpüğü, gözleri birer yakut damlasıydı. Sesi defne yaprağı rengindeydi. Beni alıp muayene odasına götürdü. Titremeye başladım. Umutsuz hastalara şifa dağıtan bir rahibenin içinde nelerin döndüğünü ancak Tanrı'nın bilebildiği sımsıkı kapalı kalbinde bana yumulabileceğim bir yer olmadığı kuşkusuzdu. Otuz yaşlarında olmadığımı üzüldüm. Bu çok güzel bir fırsattı benim için, ama karşıma çıkmakta çok geç kalmıştı.

— Buyurun lütfen, buyurun!

Şaşırdım, sendeledim. Bakakaldım boş boş duvarlara. Güzelliğin dayanılmaz sarhoşluğundan güçlkle ayıldım. Bir sehpanın yanından geçtim ezile büzüle. Odanın köşesindeki masaya doğru yöneldim. Gösterilen koltuğa sekreterin bana nedense karanfil kokan hayaliyle oturdum. Doktor, yanılmıyorsam, kırk beş yaşlarında biriydi. Gözlüğünün camları çok kalındı. Gözleri atkestanesi gibi koyu kahverengi ve iri iriydi. Kafasından geçenleri sezer gibi oldum. Sekreteri bugüne kadar kimbilir kaç hastasını güzelliğiyle çıldırtmıştı benden önce. Bu nedenle belki de, kendime gel-

memi sabırla bekledi. Deneyimlerin biçimleyip olgunlaştırdığı yüzünde hayalimi gezinirken gördüm. Kırık dökük omzunda asılı torbasıyla ekmek yerine sevgi dilenen paspas suratlı bir dilenciye benziyordum. Buna çok canım sıkıldı. Bir türlü dürüst davranamadım. Kızın çok hoşuma gittiğini söyleyemedim. Kapalı kapılar ardında her haltı yiyen, poposunu dişlediği kadının dışarıda elini sıkmayan ahlaksızlardan biriydim ben de. Kanıma işlemiştii ikiyüzlülük. Anamdan, babamdan, öğretmenlerimden kalan, kurtulamadığım bir mirastı bu.

— Özur dilerim doktor, birden soğuk bir ter bastı da, dedim.

Gerisini getiremedim. Birden telefon çaldı, ben de tökezlemekten kurtuldum. Bir hastasıydı galiba. Anladığıma göre ilaçlarını nasıl alacağını unutmuştu. Konuşma çok kısa sürdü. Doktor ahizeyi yerine koyduktan sonra bana döndü. Kâğıtları, kalemleri, defterleri, her şey yerli yerindeydi. Onlara yine de bir çekidüzen vermek gereğini duydu. Bir-iki dakika kadar boş yere oyalandı. Gözlerini kırpıştırdı, bana hiç sezdirmemeye çalışarak yüzümü inceledi. Kafamın çöplüğüne girmeye çalıştı. Kendimi çok zorladım da aklımdan neler geçtiğini anlayamadım.

— Neyiniz var, anlatın canım, dedi.

Bir çocuk gibi sevindim. Her gün yok yere dalaştığımız, hiçbir zaman anlaşılmadığımız, yine de birlikte olmaktan vazgeçemediğimiz karımı anımsadım. “Canın çıksın” anlamında bile olsa şimdiye kadar bana hiç kimse böylesine içtenlikle “canım” dememişti. Bunun çocukça özlemiyle yaşadım durdum hep. Bana deli gözüyle bakmaya başladığını hissettiğim doktora içim ısındı. Başımı masanın üstündeki derginin kapağını süsleyen kadının dışarı taşan göğüslerinden zorlukla kaldırdım. Bereket versin boş bulunup da yalanmadım.

— Hastayım efendim, çok hastayım, dedim.

— Buna inanmak oldukça zor, dedi.

— Niye?

— Çok sağlıklı görünüyorsunuz da.

- Ya!
- Bir yeriniz mi ağrıyor?
- Evet.
- Kalbinizden mi şikâyetçisiniz?
- Daha çok kafamdan.
- Ne var kafanızda?
- Kaçamıyorum doktor, kaçamıyorum.
- Kimden?
- Hiç kimseden.
- Kaçamıyorum dediğimize göre biri sizi kovalıyor olmalı.
- Haklısınız.
- Kim bu adam? Düşmanınız mı?
- Hangi adam?
- Sizi kovalayan kimse o işte.
- Beni kovalayan movalayan yok doktor.
- Ne var ya?
- Bazen şimşekler çakıyor beynimde. Deniz yuvarlanıyor boyuna. Dev dalgaların altında kalıyorum.
- Sonra?
- Ölüyorum doktor, ölüyorum.
- Evli misiniz?
- Dulum.
- Çocuklarınız var mı?
- Hiç olmadı.
- Adınız?
- Senar Kul.
- Güzel. Şuraya uzanın lütfen.

Bu “lütfen” sözcüğü de en azından “canım” kadar sıcaktı. Onu da çoktan unutmuştuk. Birbirimizi yemeye bayılıyorduk şimdi. Giderek artan bir üzüntüyle örtüsü bembeyaz sedire çekine çekine uzandım. Sokağın ve içimin kirini bir yere bulaştırmamak için büyük bir özen gösterdim. Yüzüme hâlâ şaşkın şaşkın bakan, gözlerimde delilik titreşimleri arayan doktor bu titizliğimin farkına varmakta gecikmedi. Rahat olmamı söyledi. Güven ve huzur veren bir inceliikle yanıma yaklaştı.

— Kımıldamayın, bana bakın, dedi.

Kuyrukkemiğim acıdığı için popomu sağa sola oynatmak zorunda kaldım. Ancak on beş saniye kadar sonra rahat edebildim.

— Ne demiştiniz doktor, diye sordum.

Tuhaflaştı, kısa bir süre içine kapanır gibi oldu. Bu değişim bir bulgunun kanıtı olmalıydı. Galiba artık deli olduğuma iyice inanmıştı.

— Gözlerinizi bana çevirin, dedi.

— Size mi?

— Evet, yalnız bana.

Dediğini sesimi çıkarmadan yaptım. Yüzüme doğru biraz daha sokuldu. Gözlerimin içine uzun uzun baktı. En dipte, sere serpe yatan sekreterini bir türlü göremedi. Gördüyse bile üstünde durmadı. Parmaklarının ucuyla şakaklarımı yokladı. Nabzımı saydı, kalbimi dinledi. Aradığını bulamayınca ayak bileklerimi sıktı. Ağzımı açtırdı, boğazımı enine boyuna inceledi. Biraz daha dikkatli davransaydı çabuk çabuk çiğnediğim, acelemeden yutmaya ancak vakit bulabildiğim sekreterin kalçasının artıklarını hemen görebilirdi. Boğazımdan sonra ellerime ve tırnaklarıma geçti. Geceleri tuvalete sık sık kalkıp kalkmadığımı birkaç kez sordu. Uzmanlığının sınırlarını zorlamasına karşın bana Hipokrat yeminine yakışan bir hoşgörülle davrandı. Üstelik çok yakışıklıydı da. Kilosu uzun boyuyla uyumluydu. Birçoğumuz gibi kafası foseptik artıklarıyla dolu değildi. Olduğundan daha bilgili görünmek gibi bir kaygısı yoktu. İnanılmaz ölçüde alçakgönüllüydü. Sık sık önüne bakmasının bir nedeni de bu olmalıydı. Sağlığımı bilgisine ve eline teslim ettiğim bir insanı incelemek elbette benim de hakkımdı. Çok aldatılmışım hayatımda, çok kazıklanmışım. Para verecektim, bunun karşılığını da almalıydım. Yıllarca çalışmış, biraz dünyalık biriktirmişim. Harcamalarımı yaparken iyi düşünmek zorundaydım. Ne kalmıştı şurda zaten? Beş-on yıl daha yaşayacağım bile kuşkuluydu. Biraz soluk almayı düşlerken sağlığım bozulmuştu birden. Merak ediyordum, neyim vardı acaba? Sırası mıydı şimdi bunun da? Bir

keman virtüözünü olmayı beceremeyince hüngür hüngür ağladığımı anımsadım. Yeniden gözlerimin içinde dolaşmaya başlayan doktor da tıbbın bir virtüözüydü. Bir kıskançlık dalgasıyla beynim uyuştı. Hayallerimin kalıntıları altında bir kez daha yamyası oldum. İstesem de artık ayağa kalkamazdım. Bundan sonra olsa olsa ancak davul çalabilirdim ben. Sıcak, yakıcı iki damla gözyaşıydı. Yavaş yavaş gözbebeklerime doğru yürüdüklerini hissettim. Duygusaldım, romantiktim biraz da. Geceleyn yıldızları, dolunayı seyretmeye bayılırdım. Gerçekçi tayfası kızmasın sakın. Ben bu yaşımda bile dünyaya pembe gözlükler arkasından bakmayı seviyorum. Doktor sanki bunu duymuş gibi bir şeyler mırıldanarak gözlerimden çekildi.

— Hadi hadi, ağlamayın. Hiçbir şeyiniz yok. Her şey eskisinden daha güzel olacak, dedi.

Kalktım, pabuçlarımı giydim. Gelmeden önce iyi ki çoraplarımı değiştirmiştım. Biliyordum, dünyamızda önemli olan temiz bir gömlek, pırıl pırıl bir yüzdü. Kimse ruhumuzda kargaların uçuşup uçuşmadığına bakmıyordu.

— Sağ olun, çok teşekkür ederim, sizi çok yordum, dedim.

— O da ne demek? Ben doktorum. Hastalarımın yakından ilgilenmek benim görevim. Bir hastamın sağlığına kavuştuğunu görünce çok mutlu oluyorum.

— Farkındayım efendim. Yalnız bütün hekimler sizin gibi değil. Bazıları çok para canlısı oluyor.

— Doğru, buna ben de üzülüyorum. Her meslekten böylesi çıkabilir. İnsanlar bir acayip oldu zaten.

— Nasıl yani?

— Para hastalığı en eski hastalıklardan biri. Çok tehlikeli, bulaşıcı. Ne yazık ki bu veba tıbbı da köşesinden kenarından kemirmeye başladı. Hastalar sömürülüyor. Yazık, çok yazık. Bazen doktor olduğuma pişman oluyorum.

— Pişman olmayın. Sizin gibilere çok ihtiyacımız var.

— Teşekkür ederim. Yalnız bu hastalığa bir gün benim de yakalanmayacağımı kim garanti edebilir?

— Allah korusun.

— Toplumunu içinden çökerten bu vebayı ancak sosyal bir

devlet önleyebilir. Vatandaşın ağzındaki çürük dişten bile sorumlu olan bir devlet.

— Güzel bir hayal bence.

— Evet, zenginler buna izin vermez.

— Bu acıları çekmeye mahkûmuz demek.

— Gördüğüm kadarıyla dünyamız bir savaşa doğru gidiyor. Yoksullar ve zenginler savaşına.

— Çok kötü.

— Kötünün kötüsü hem de. Başımıza gelenler hep bu para hırsı yüzünden geliyor. Bir şey sormak istiyorum.

— Buyurun.

— Siz de bu hastalığın kurbanlarından biri misiniz yoksa?

— Bunu da nerden çıkardınız?

— Deminden beri içinizden bir şeyler hesaplıyor gibisiniz de ondan kuşkulandım.

— Yanılıyorsunuz doktor. Benim dünyada en hoşlanmadığım şeylerden biri de hesaptır. Matematik yüzünden sınıflarımı geçmekte hep zorlandım.

— Özür dilerim, bana öyle geldi birden.

— Olabilir.

— Şimdiye kadar hiçbir hastamla bunları konuşmadım ben.

— Yine de konuşmamış olalım doktor.

— Siz de bana o gözle mi bakıyorsunuz yoksa?

— Hangi gözle?

— Ben para delisi değilim. Hiç para almadığım hastalarım var benim. Bunun mutluluğu bana yetiyor.

Yüzü değişti, gözleri iyice karardı. Bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu. Alnını kuruladı. Gidip yerine oturdu. Canını sıktığıma çok üzüldüm. Hepimizi hayvanlaştıran şu para hastalığına değindiğime pişman oldum. Son günlerde ben de sık sık pot kıran, aklımdan geçenleri hiç düşünmeden söyleyiveren patavatsızın biri olmuştum. Ne denli çabalasam da yeni edindiğim bu huyumdan vazgeçemiyordum. Özür dilemeyi düşündüm. Bunun bir işe yaramayacağını bildiğimden vazgeçtim. En iyisi o konuya bir daha dönme-

mekti. Ben de öyle yaptım.

— İyileşecek miyim acaba, diye sordum.

Yüzüne çöken sis yavaş yavaş dağıldı. Altından bembeyaz biri çıktı. Gülümseyen, sevecen, tertemiz biri.

— Bundan sonra kafanızdaki o sonsuz denizden kurtulacak, dev dalgaların altında kalmayacaksınız, dedi.

— Sahi mi?

— Evet, sizi iyileştirmek için her şeyi yapacağım.

— Sağ olun.

— Eşinizi kaybedeli kaç yıl oldu?

— On beş.

— O günden beri hep yalnızsınız demek.

— Evet, yalnızım.

— Neden evlenmediniz?

— Bunu hiç düşünmedim efendim.

— Şimdiye kadar hiçbir kadın girmede mi hayatınıza?

— Hayır.

— Gördüğüm kadarıyla emeklisiniz galiba.

— Evet, emekliyim.

— Nerden?

— Belediye Mezbahası'ndan.

— İşçiye de benzemiyorsunuz hiç.

— Doğru.

— Mesleğiniz?

— Veterinerim ben.

— Bana bunu şimdiye kadar niye söylemediniz?

— Sorsaydınız söyledim elbette.

— Meslektaş sayılırız.

— Ben hayvanlarla uğraşıyorum doktor.

— Fark etmez. Hepimiz canları kurtarmaya çalışıyoruz. Yalnız bizim mesleğimiz de en azından sizinki kadar zor. Hastalarımızın ruhuna sorularımıza aldığımız yanıtların ışığında girmeye çalışıyoruz. Çoğu zaman da değerlendirmelerimizde yanılıyor. Bunu önlemek için şimdilerde bir iç hastalıkları uzmanı gibi davranıyor, hastayı inceden inceye muayene ediyoruz. Bunun yararını çok gördüm ben. Bu nedenle size de aynı yöntemi uyguladım.

— Ruhuma girebildiniz mi bari?

— İlerdeki konuşmalarımızda sizi daha iyi tanıyabileceğimi sanıyorum. Tekrar ediyorum. Hakkınızda yeterince bilgi edindim. Sizinki bir kuruntu sadece. Kesinlikle hasta değilsiniz. Kafanızın içinde ne deniz ne de dalga var. Size öyle geliyor. Şimdi elimizde çok etkili ilaçlar var. Bir yıla kalmadan bu kuruntulardan kurtulacaksınız. Yalnız benim dediklerimi aksatmadan yerine getirmeniz gerek.

— Hiç merak etmeyin efendim.

Yerimden fırlayıp boynuna sarılmak geçti içimden. Kalıp çılgınca oynamak, çok sevdiğim Coppelia valsini ıslıkla çalmak istedim doyasıya. Hiçbir şey yapamadım. Duyduğum dayanılmaz sevincimden kaynaklanan bu isteklerimin tümünü kalbimin bir köşesine gömmek zorunda kaldım. Katı ahlak kurallarının bir sonucuydu bu frenleme. Bu paslı çivilerin her biri daha doğduğum gün kafama çakılmıştı. Tıp okumuştum, ama onların birini bile yerlerinden oynatamamıştım. “Büyük adam olmak istiyorsan hiç gülmeyeceksin. Sokakta yürürken, konuşurken, yemek yerken, yellenirken bile suratın asık olacak.” Bir dergiden aldığım bu satırlar aslında bu saçmalıkları alaya alıyordu. Ama gerçek gerçektir, hiç değişmiyordu. Başımızda çöreklenen siyaset cambazları da asık suratlıydı. Büyük adam sayılmalarının, el ve ayaklarının öpülmesinin altında hep bu yalanlar yatıyordu. Oysa gerçek bambaşkaydı. Bu asık suratlıların tümü de birer cüceydi. Tarihin çöplüklerinde yerleri şimdiden hazır. Doktorun yüzüme durgun durgun bakan gözleriyle karşılaşmasaydım daha uzun süre sayıklayacaktım. Beyinsel denge-min bozulduğuna inanmaya başladım. Deli olmadığımı kanıtlamak istiyormuşum gibi başka konuya atladım.

— Az daha söylemeyi unutuyordum, dedim.

Doktor yüzümden çekildi.

— Neyi unutuyordunuz, diye sordu.

— Kusuruma bakmayın. Çok geciktim.

— Anlamadım.

— Recep Toprakoglu'nun selamı var. Üstümde kalmamın.

— Teşekkür ederim. Nerede şimdi?

— Ben de onu görmeyeli çok oldu. Bodrum'da olduğunu sanıyorum. Çünkü yazları hep oraya gidiyordu. Bir zamanlar onu da tedavi etmişsiniz. Sizi öve öve bitiremiyordu.

— Var olsun. Sağlığı nasıl acaba?

— Bilmiyorum. Bir rahatsızlığı olsaydı size gelirdi.

— Ben de öyle düşünüyorum.

— Bana ilaç yazmayacak mısınız?

Durdu, bir süre kafasını yokladı. Yandaki camdan dışarı baktı. Kentin ana caddesi uğulduyordu. Bir dilim ekmeğin için hem de. Soyguncular da devleti ve bankaları sövüşlemenin yollarını arıyorlardı. Açlık yavaş yavaş tencere tava sokağa dökülmüştü. Buna karşın küçük ve mutlu bir azınlık Çikitaları alıp mideye indiriyordu. Bizlere kalan da hep keçiboynuzuydu.

— Size piyasaya yeni çıkan Stresgeron adlı ilacı vereceğim. Akşamları bir tane alırsınız. Kaç yaşındasınız?

En hoşlanmadığım sorulardan biri de buydu. Sinirlendim, ama belli etmedim. Karşımda bir doktor vardı. Her şeyi öğrenmek hakkıydı.

— Altmış altı, dedim.

— Daha genç gösteriyorsunuz.

— Çok sevindim buna. Ben daha yaşlı görüdüğümü sanıyordum.

— Maddi durumunuz nasıl?

— Fena sayılmaz. Aç çıplak değilim.

— Şimdi beni iyi dinleyin. Elimden yüzlerce hasta gelip geçti. Bunların her biri benim de mesleğimde olgunlaşmamı sağladı.

— Evet.

— İki-üç aylığına gürültüsüz patırtısız bir yere giderse-niz çok iyi olur. Orada kafanızı iyice dinlendirirsiniz.

— Olur efendim.

— Dönüşte yine bana gelin. Sakın bunu ihmal etmeyin.

Oda kapısı usulca açıldı. Benim de söyleyeceklerim yarıda kaldı. Gelen sekreterdi. İnsan bu kızın elinde yüz yıl yaşayabilir ya da hemen ölebilirdi. Sesi lokum kadar yumuşaktı.

FAİK BAYSAL

MADAM BAMBU

ROMAN

Madam Bambu, çağrıştırdığının tersine, bir kadının değil, yapayalnız kalmış bir yaşlı adamın romanı. Senar Kul, altmış yaşının üzerinde, Belediye Mezbahası'ndan emekli bir veteriner hekimdir. Karısı ölünce girdiği bunalımdan kendi çabalarıyla çıkamaz ve doktora başvurur. Doktor, yaşamında bir değişiklik yapmasını önerir; uzun bir tatil iyi gelecektir. Ama kesinlikle yalnızlıktan kurtulmalı, yeniden evlenmelidir. Karısından başka kadın tanımamış, mesleğini de hiç sevmemiş, sosyalist görüşlü, kadınları yalnızca cinsel bir nesne olarak görmüş Senar Kul'un işi kolay değildir. Küçük bir kıyı kasabasında tanıdığı iki genç kadın, Senar Kul'u "kadın" konusunda yeniden düşünmeye zorlarken, kendisiyle bir hesaplaşmaya girmesine de neden olacaktır. Bu iki kadından biri, motelin işletmecisi Senem Hanım, biri de intihar eden babasının geçmişini araştıran genç, güzel Madam Bambu'dur.

KAPAK RESİMİ: THOMAS HART

ISBN 978-975-07-0197-0

9 789750 701979
<http://www.canyayitahai.com>

KDV İÇİNDEDİR